

Nicolae C. Batzaria

COLINA ÎNDRĂGOSTIȚILOR
Povestiri orientale

CUPRINS

Colina îndrăgostiților	7
Circasiana	14
Haliduna.....	26
Cea mai frumoasă făptură.....	37
Eminé e damă mare	44
Zeno Fero.....	50
Șerifana	59
Minunea pustiiului	69
Pe vapor	75
Zebeida	83
Vecina de la San-Stefano.....	92
Ghiul-Behar	101
Fiul sclavei.....	108
Valora	117
El-Hadâr.....	124
Eleva Mea Naimé	133
Caravana Morților.....	138
Răzbunarea	145
Cărăvănarii.....	155
Șemsa.....	165

COLINA ÎNDRĂGOSTIȚILOR

– Din viața arabilor –

Noaptea se lăsase peste întinderea nemărginită a pustului din Hauran. O noapte plină de mister și tăcută. Nu se aude nici ciripit de păsări zicându-și ruga lor de seară, nici foșnet de frunze, nici susur de ape. E mut cerul, e mut pământul.

A amuțit și orice adiere a vântului. În zadar caută razele lunii ramuri printre care să se strecoare, tufișuri în care să se ascundă, frunze pe care să le poleiască cu argintul lor. Ele cad triste și jalnice peste grămezi de pietre, sau pier târându-se în nisipul gălbui și fierbinte. De ce și, mai ales, pentru cine și-a îmbrăcat cerul cea mai curată mantie albastră și s-a împodobit cu cele mai sclipitoare giuvaiere?

Jos, pustiu din Hauran este ca o mare și nesfârșită pată neagră.

Dar iată: colo, la stânga drumului pe unde trec caravanele ce duc mătășurile fine și scumpe ale Damascului, ca să le schimbe în vestita cetate a Bagdadului cu acele minunății care sunt covoarele persane, se aprind focuri, se aud chiote, pe când sunetul subțire al triștelor arabe se străduiește să nu fie acoperit și înăbușit de zgomotul asurzitor al tobelor.

În jurul focurilor se încing hore fantastice. Tinerii beduini cu fața arsă de soare și încadrată de un păr negru ce le cade în plete lungi pe umeri joacă alături de fecioarele beduine, cele cu ochi de jărat și cu sânii săltăreți.

Bătrânii tribului le sorb din priviri în care se citește mândria părinților și amărăciunea ce o deșteaptă amintirea vremurilor apuse pentru totdeauna.

Un miros puternic ce vine din apropiere ațâță pofta și gâdilă plăcut nările. Vine de la berbecii ce se rumenesc în frigare, de la plăcintele pe care iscusitele bătrâne ale tribului le pregătesc cu miere și lapte de cămilă.

Sus pe cer, luna se oprește din drum și se întrebă mirată: „Ce s-o fi petrecând oare la tribul Beni-Malik de e atâta mișcare și veselie?... A, e o nuntă”, își zice ea, iar fața îi zâmbește de bucurie. O caută pe mireasă ca să-i ureze noroc sărutându-i buzele și obrajii și presărându-i pulbere de argint în păr. Dar mireasa nu e prinsă în horă și nu se vede printre cele care cântă și petrec.

Într-un cort făcut din stofe scumpe și împodobit cu crengi de tamarin stă culcată pe piei de animale și cu capul rezemat pe perna de mătase frumoasa Taluna, mândria și podoaba tribului Beni-Malik.

Îmbrăcată în haine de mătase, Taluna plânge.

Pieri zâmbetul de pe fața lunii. Să plângă fecioara pe care ea o alintase atât de mult în lungile nopți ale pustiului? Și să plângă tocmai în seara nunții!

Dar Taluna nu plânge singură. Mai departe, aproape de fântâna numită „Izvorul de argint”, suspine adânci și gemete înăbușite se înalță din nisipul încă fierbinte. Acolo plânge tânărul Elmahir. Cu capul în pământ, el nu ia seama nici la nisipul ce-i umple ochii, nici la dogoreala ce-i arde obrajii. Plânge, încleștează pumnii, îi ridică amenințatori și după aceea, îi desface din nou, scormonind cu degetele-i noduroase nisipul cel cald.

Elmahir a pierdut-o pe Taluna. Mândria și podoaba tribului Beni-Malik va fi a altuia.

Chiar în noaptea aceea un altul își va lipi buzele de buzele-i de mărgean, îi va săruta ochii negri și adânci ca

pustiul, îi va dezmierda bogăția ei de păr ca pana corbului și-și va adăposti capul pe sâniile fetei.

Se cutremură Elmahir și îi scânteiază ochii în întunericul nopții. Îi sfâșie inima chiotele de bucurie și sunetele muzicii de la corturi.

Taluna! Dar Taluna era a lui și numai a lui încă de când erau copii abia răsăriți și păzeau împreună cămilele care încercau să-și amăgească foamea cu firele de iarbă verde ce cresc în jurul „Izvorului de argint”. Pe ei doi îi unea viața trăită împreună, îi unea sărăcia și glasul inimii. Taluna era a lui Elmahir și Elmahir era al Talunei.

– Taluna, îi zicea el, când bea apă din pumnul fetei, tu îmi potolești acum setea, iar eu am să mă îngrijesc de tine și am să te apăr toată viața.

Iar Taluna făcea două cununi din crengi de tamarin și din aișoare și își puneau una pe capul ei și una pe capul lui Elmahir. Râdeau de fericire și erau cei mai bogați în sărăcia lor.

– Când am să fiu mai mare, grăia din nou Elmahir, am să cutreier pustiul și am să dau lupte cu dușmanii tribului. Am să le răpesc cămilele și armele. Ție, Taluno, am să-ți aduc cercei frumoși, colan de mărgele și brățări pentru brațele tale așa de rotunde și pentru piciorușele tale așa de mici.

Și Elmahir întindea brațul ca să cuprindă mijlocul fetei și să o strângă la pieptu-i. Fata îl lovea peste mână și Elmahir se prefăcea că se supără, dar tot ea îl îmbuna sărutându-l pe frunte și pe buze. Și se însenina la față luna din cer privind la această pereche așa de fericită.

Dar acum Taluna plânge în cortul făcut din stofe scumpe, iar Elmahir plânge în nisipul de lângă „Izvorul de argint”.

În noaptea aceasta tribul Beni-Malik sărbătorește nunta Talunei, dar nu Elmahir e mirele.

Mirele e un om bogat și puternic. Ceasuri întregi așteaptă arabii până să se sfârșească cu adăpatul cămilelor sale. El are turme de oi și mulțime de robi. Cortul său e cel mai frumos, iar armele sale încrustate cu pietre scumpe strălucesc în razele soarelui.

Toți oamenii tribului ascultă de el și tremură la glasul său. Iar în tot cuprinsul pustiului din Hauran nu e trib beduin care să nu fi auzit de numele lui, de numele atât de temut al lui Al-Giafar.

Al-Giafar e șeful și stăpânul tribului Beni-Malik. Brațul lui e puternic și inima lui n-a știut ce e frica. Nimeni n-a cutezat să-i stea împotrivă și să nu-i facă voia.

... Și s-a dus Al-Giafar la tatăl Talunei și, ținând în mână o ramură de tamarin, i-a vorbit în felul următor:

– Îți cer de nevastă pe Taluna și-ți dau în schimb zece cămile și cincizeci de oi. Dacă nu primești cu binele, o iau cu sila și tot a mea are să fie.

Tatăl Talunei și-a plecat fruntea la pământ și i-a răspuns:

– Facă-se voia lui Allah, Taluna este a ta.

* * *

În zorii zilei, Taluna și Elmahir, călare pe cea mai sprintenă cămilă a tribului, străbat pe cărări neumblate întinderea pustiului Hauran. Fug fără să se oprească și fără să se uite îndărăt.

– Taluno, floarea mea frumoasă, vom merge la Damascul cel cu livezile verzi, cu ape multe și grădini înflorite. Acolo nu ne vor ajunge dușmănia oamenilor și răzbu-narea tribului Beni-Malik. Acolo ne așteaptă scăparea și

fericirea. Taluno, nu tremura și gonește teama din inima ta. Voi ști să te apăr.

Așa căuta Elmahir să o îmbărbăteze pe Taluna. El era fericit. Putea acum să moară, că n-ar fi vărsat nicio lacrimă.

Elmahir scăpase de groaznicul său dușman Al-Giafar. Îi împlântase în piept cuțitul tocmai când Al-Giafar, punând capăt sărbătorii, se ducea vesel și cuprins de patimi și dorințe în cortul în care era Taluna.

Și acum Elmahir și Taluna fugeau neconținut pe cărările neumblate din pustiul Hauran. Luna își ascunsese fața și soarele stăpânea atotputernic. Niciun nor pe cer și niciun arbore și umbră în drumul fugarilor. Grămezi de pietre de bazalt și întinderi fără margini de nisip...

Se aprind pietrele, se încinge nisipul, iar o spumă albă acoperă tot corpul cămilei.

– Elmahir, mi-e cald și mi-e sete.

– Răbdare, Taluno, vom întâlni în drum și arbori sub a căror umbră să ne adăpostim și apă care să ne răcorească.

– Elmahir, mi s-a uscat gâtul și un foc îmi cuprinde trupul.

... Ce sunt însă aceste glasuri înăbușite, dar groaznice, care vin din depărtări nebănuite? Să fie oare tovarășii și robii lui Al-Giafar, porniți să-l răzbune pe cel mort?

Vocile devin mai puternice, mai amenințătoare. Se întunecă fața soarelui, se închide și păleşte albastrul curat al cerului, iar văzduhul e înfășurat ca într-o pâclă din ce în ce mai deasă.

Și deodată se tulbură, se zguduie și se răscolește firea întreagă. Văzduhul e spintecat de un șuier lugubru, de șuierul a milioane și milioane de voci care gem și urlă.

E Simunul. E vântul care aduce moartea și pieirea a tot ce e viu în pustiu, a tot ce întâlnește în drumul său.

E Simunul care preface în munți de nisip văile adânci, care închide și astupă drumurile și căările, seacă izvoarele, stinge verdeța și așterne vălul morții peste toate întinderile ce-i sunt date în stăpânire.

Înainte de a cădea, cămila cea mai ageră cade neputincioasă la pământ și beduinul cel mai isteț își încrucișează brațele, așteptând ca moartea să pună capăt chinurilor sale.

Simunul nu cruță și nu iartă. Acest zeu crud și nesățios, acest stăpân fără părtaș al lumii pustiuului și al nisipurilor calde își ia în toți anii partea de jertfe. Îl pedepsește pe îndrăznețul ce se încumetă să-i înfrunte mânia și se avântă pe drumuri când lui îi place să zburde nebunatic.

Și dacă sunt puțini beduinii ce mor de moarte firească și dacă sunt destui cei răpuși de dușmani, nu e mic însă numărul celor care cad jertfă nestăpânitei lăcomii a Simunului.

– Elmahir, ne acoperă nisipul și ne taie respirația. Moartea ne înfășoară și ne strânge din toate părțile.

Elmahir, ținând-o cât mai strâns în brațe pe Taluna, își lipi buzele de ale fetei. Se culcă apoi cu capul în nisip și zise:

– Da, vine moartea și împotriva ei nici brațul, nici armele mele n-au vreo putere. Dar ea e pentru noi începutul unei noi vieți și fericiri. Taluna, ești a mea și nu poți fi a altuia.

Și alături de cămila care își aștepta cu resemnare sfârșitul, cei doi îndrăgostiți pecetluiră într-o supremă îmbrățișare dragostea și unirea lor care acum era pe vecie.

Simunul își scutură de pe el cele din urmă lanțuri ce-l țineau încătușat și turbează de mânie când vede că cei doi tineri beduini îi fac în ciudă și că, în loc să plângă și să

tremure, ei își serbează dragostea, încleștați unul în brațele celuilalt.

Își încordează încă o dată puterile și suflă și mai tare în nisipul pustiului, îndreptându-l spre locul din care Elmahir și Taluna își făcuseră patul de nuntă.

– Elmahir, mor..., dar sunt a ta.

– Taluna... și Simunul nu-i mai îngădui să spună altceva.

În zilele noastre, conducătorii de cămile arată cu mâna călătorilor ce străbat pustiul Hauran o ridicătură de nisip care se găsește la dreapta drumului de caravane.

E „Colina îndrăgostiților”, spun ei.

Acolo și-au găsit moartea tânărul Elmahir și frumoasa Taluna, mândria și podoaba tribului Beni-Malik.